

□ DE THUISREIS □

DOOR HERMAN ROBBERS.

IX

OVER Engeland moest Pauline de reis maken, ook ditmaal. Huib wist op de minuut af, wanneer ze zou vertrekken; hij zág haar afscheid nemen. Zich buigen over het bed van Marcel de Varine, den ongelukkigen jongen beeldhouwer.

Dan in den trein.... Op de boot....

Een gaping in zijn bestaan leek het later. Zijn angstige gespannenheid scheen als verdoovend en verlammend gewerkt te hebben. Toch worstelde hij zich lijdend de uren door, die nog nooit zoo onvermurwbaar langzaam over hem heengetogen waren. Huib had afschuwelijke vizioenen. Nog heviger werd hij gemarteld dan tijdens haar heenreis, nu daar zwaar op zijn borst lag, een donker dier, het aldoor, als buiten hem om, gegroeide, al sinds lang niet meer te omvâmen verlangen. Als er nú nog iets gebeuren zou, hij Pauline tóch niet terug zou mogen zien — dan was het gedaan, met alles. Dood, waanzin, verstomping — wát zou dan volgen? Hij waakte en wachtte, deed anders niets meer; zijn horloge in de klamme hand geklemd prevelde hij zijn smeekgebeden en staarde voor zich uit, verstarrend uren lang, ook tot denken niet meer bij machte.

Aan den Hoek van Holland, half zes in den ochtend, schemerduister. Er stak wat wind op, recht uit zee; Huib huiverde in zijn regenjas. Kregel gemaakt had hij de weinige mannen die daar om-en-bij waren met zijn vragen hoe laat het schip werd verwacht. Norsch en nachtelijk hun brommende stemmen. Mistig was het geweest en nog; wie kon er iets van zeggen! Meer menschen wachtten, domp zwijgend.

Een uur te laat, in den nu scherper aanlichtenden ochtend, plotseling toch nog, werd de bootesignaleerd. Huib klappertandde. Snel groeide de zwarte vlek in 't massale grauw tot een hoekigen voorstevén. Hoornig geloei doofde ander geluid. Hij tuurde, verbeeldde zich iets wits heen-en-weer te zien gaan, gaf een harden schreeuw en wuifde woest terug, ofschoon niet wetend of 't voor hem bedoeld was. Tranen liepen in zijn mondhoeken.

Ja-ja! Daar stond ze, daar stónd ze! Wuifde met de hand nu....

Nog wel een kwartier verliep voordat het kouwelijk passagierstreintje over de brug kon komen. Zij keken elkaar uit de verte aan. Nu begon hij haar scherper te onderscheiden. God, hoe smal en grauw, als inééngeschrompeld — wat een klein gezichtje!

Van dichtbij keek ze hem ernstig aan met iets angstigs, zoekends. „Dag Huib! Dag!” Hij nam haar handkoffertje over, sloeg om haar heen